

GONIEC KRAKOWSKI

CENY OGŁOSZEŃ: Po tekście 1 mm w 1 szpalcie (szer. szp. 22 mm) 36 gr. W tekście 1 mm w 4 szpalcie (szer. szp. 69 mm) 3.-- Zł. Drobne za słowo 24 gr. Pierwsze słowo tusty druk (najwyżej 3 słowa) 40 gr.

Rok II.

Nr. 231.

Kraków, piątek 4 października 1940 r.

Nadesłane, a nie zamówione przez Redakcję ręko pisy będą zwracane autorom jedynie wówczas gdy dołączone zostaną znaczki pocztowe na opłacenie prze syłki zwrotnej. Prenumerata miesięczna 4.50 Zł. z odnośnikiem do domu 5 Zł. — Konto czekowe: Warszawa 658

Anglja a Rosja.

Na marginesie dyskusji w sprawie Paktu Trzech Mocarstw.

(pwp) Kraków, 3 października.

W ostatnich dniach września minął rok od podpisania niemiecko-sowieckiego paktu granicznego i przyjaźni. Stanowił on zasadnicze uzupełnienie i poważną skompletowanie całokształtu zagadnień politycznych, zarysowanych zawarciem sensacyjnego paktu konsultatywnego z 23 sierpnia 1939 r.

W tym samym stopniu, w jakim w swoim czasie oba narody europejskie, tj. niemiecki i rosyjski, nie bacząc na wszelkie rozbieżności i różnice ideologiczne, powitały ten zakrojony na szeroką skalę układ, widząc w nim wyraz nieskrepowanej woli dwóch potężnych narodów w kierunku rozgraniczenia i należytego uporządkowania swoich sfer interesów zgodnie z potrzebami wielkoprzestrzennego życia państwowego, w takim samym stopniu Anglja poczęła czynić wprost imponujące wysiłki, celem podkopania tego instrumentu traktatowego, obejmującego wszystkie dziedziny obu państw, który zresztą już na drugi dzień po podpisaniu znalazł realne oparcie na fundamencie szeroko zakreślonej, obopólnej współpracy gospodarczej.

Rząd londyński wykazał przytem na prawdę

wielką wybredność w doborze metod działania,

zdradzając zarazem pożałowania godny brak planowości i przewidywania na dalszą metę.

Kiedy wypraktykowane od dziesiątek lat przez dyplomację brytyjską metody tajnej sztuki dyplomatycznej przyniosły w rezultacie fiasko, a Mołotow, po wielomiesięcznych rokowaniach, prowadzonych przy akompaniamencie optymistycznych peanów propagandy angielskiej, odesłał z powrotem przedstawicieli „Entente Cordiale” na ich okręty, zapanowała nad Tamizą wściekłość i — dezorientacja.

Tam, gdzie nie pomogły pochlebstwa i spryt, rozpoczęto na odmianę z innej beczki, próbując metod absurdalnych, wprost prowokacyjnych i otwartych gróźb, nie zdając sobie widocznie sprawy z tego, że właśnie te formy „w akcji dyplomatycznej” mogły wywołać w Rosji wówczas tylko jeszcze uśmiešky, bardzo zenujące dla poważnego Imperjum Brytyjskiego.

Również niezliczone serie kłamstw angielskich, mających na celu fałszowanie i przekraczanie doniosłości i tendencji wszelkich politycznych kroków Niemiec, podejmowanych ostatnio w Europie wschodniej,

epotykały się raz po raz z niepowodzeniem.

Ten sam los spotkał wszelkie intrygi, konstruowane przez angielską tajną służbę, odbijając się jak piłka od prostolinijnego i zdrowego systemu stosunków niemiecko-sowieckich, rozwijających się w miarę postępu czasu.

Nie bacząc na ciągnące się całymi miesiącami kompromitacje, aranżowane z wyjątkową gruboskórnością, Londyn dawał nowe widowisko, zmieniając pod wrażeniem niestannych niepowodzeń dyplomatycznych na terenie moskiewskim osobę ambasadora przy rządzie sowieckim.

Po długich i ciężkich perypetjach wysłano do Rosji jednego z asów zespołu pana Halifaxa, sir Stafforda Crippsa, wyposażonego w „specjalne pełnomocnictwa”. Od tej chwili wyrafinowane ręce tego gentlemana pracują z całą zapobiegliwością nad **pozornym, prowizorycznym nawiązaniem zerwanych nić.**

Ostatnio z chwilą podpisania Paktu Trzech Mocarstw podjął Londyn

nową ofensywę dyplomatyczną.

Prasa Imperjum sekundowała mu w tem bardzo gorliwie. Dzienniki doniosły o „ciężkim rozczarowaniu Rosji sowieckiej, a znany publicysta angielski Garvin wyraził w „Observerze” opinię, że „Rosja jest obecnie zupełnie okrażona, zaś „Daily Herald” po dłuższych rozumowaniach doszedł do wniosku, że Związek Sowiecki „został potraktowany, jako mocarstwo drugiego rzędu”.

Wyszło bowiem na jaw, że motyw wszystkich elukubracji dzienników angielskich był identyczny, a streszcza się w zrozu-

rząd sowiecki na długo przed zawarciem paktu był peinfarmowany e przebiegn rokowań.

Dalsze istotne punkty sowieckiego punktu widzenia, opublikowane w „Prawdzie” i potwierdzone zresztą w inspirowanym artykule „Izwestiji” przedstawiają się następująco: Znaczenie paktu niemiecko-sowieckiego, stanowiącego pierwszorzędny element sowieckiej polityki zagranicznej, nie zostało w najmniejszym stopniu umniejszone na skutek zawarcia Paktu Trzech Mocarstw. Z tego powodu rząd sowiecki jest zdecydowany kontynuować niezmiernie uprawnianą dotychczas politykę neutralności.

Ze specjalnym uznaniem odniosła się strona sowiecka do wzmianki w tekście układu, dotyczącej Rosji. W związku z tem

mieniu, że ostatnia nadzieja Angiji oparta była

na ewentualności dojścia do współdziałania z Rosją.

Anglja jednak, szczególnie jeśli chodzi o wywody na temat rzekomego traktowania Rosji jako „mocarstwa drugorzędnego”, zapomniała — zdaje się — zupełnie o tem, do jakiego stopnia doszedł upadek jej własnego prestiżu w ciągu ubiegłego, jednego roku.

Należy sobie uprzytomnić, że w ciągu zaledwo dwunastu miesięcy załamał się nie tylko system sojuszków państw zwycięskich z r. 1918, że nie tylko utworzył sobie drogę na obszarach europejskich nowy porządek rzeczy, ale nadto imperjum brytyjskie poniosło szereg kolejnych, nienotowanych dotychczas w historii Anglii i nie mających sobie równych pod względem rozmiarów klęsk militarnych.

Wszystkie te fakty sprawiają, że Anglja ma chyba najmniejsze prawo, by mówić o którymkolwiek z krajów, jako o „mocarstwie” drugorzędnym. Fakty te są przecież zbyt dobrze znane także i Rosji, której politycy nie od dzisiaj dali dowody myślenia zupełnie realnymi kategorjami, aby przy wysiłkach angielskich w kierunku nawiązania z nią kontaktu, nie miały być brane w rachubę.

Dzięki temu też reakcja Moskwy była tym razem znowu diametralnie różna od reakcji, o jakiej marzono w Londynie. Bajeczka angielska o „podstępnie” niemiecko-włosko-japońskim została zdemaskowana jako kłamstwo z urzędowej sowieckiej strony stwierdzeniem, że

tajnych wrogów zlikwidowania zapalnych ośrodków niedomagań politycznych wynika z artykułu „Prawdy” zajmującego się analizą zamierzeń polityki amerykańskiej.

„Politycy amerykańscy — stwierdza sowiecki dziennik — nie od dzisiaj uprawiają politykę imperialistyczną”. Przy każdej tego rodzaju sposobności dla uzasadnienia dalszych zdobyczy terytorjalnych posługiwano się ideologicznymi frazesami na temat szerzenia cywilizacji.

Także i teraz z okazji pozyskiwania rozmaitych baz operacyjnych w dotychczasowych koloniach angielskich

ujawnił się Imperjalizm Stanów Zjednoczonych.

Pod płaszczykiem sławnej doktryny Monroego „Ameryka dla Amerykanów”. Stany Zjednoczone z uporem i z zaciętką systematycznością **poczęły się dobierać do krajów Ameryki środkowej i południowej.**

Zależnie od okoliczności posługiwały się one przytem albo dolarem, albo siłą wojskową, albo wreszcie intrygami. Nie bez powodu imperjalizm dolara wzbudził zdecydowaną niechęć we wszystkich krajach Ameryki lacińskiej.

W czasie obecnej wojny Stany Zjednoczone czynią wysiłki wyparcia z rynków lacińskiej Ameryki swoich konkurentów gospodarczych, którzy są zawiśkami w wojnę. Również i Stany Zjednoczone nie są od tego, aby wejść w posiadanie kolonii państw europejskich, wspomagając równocześnie Anglię.

Najwyraźniejszy dowód takiej polityki stanowi **układ angielsko-amerykański w sprawie przejścia baz morskich na angielskich obszarach kolonialnych półkuli zachodniej w zamian za dostarczenie 50 torpedowców amerykańskich.** „Wuj Sam” nie zaniedbuje przy tej sposobności, aby głośno reklamować swoje troski o bezpieczeństwo półkuli zachodniej. To jest właśnie ten humanitarny imperjalizm dolarowy.

Wszystkie te dalekie od serdeczności niedyskrecje na temat swej ostatniej politycznej nadziei, jaka są Stany Zjednoczone, będzie musiała Anglja z ciężkim sercem przyjąć do wiadomości, nie mogąc przytem spodziewać się, by Rosja przy pomocy jakichkolwiek środków dała się zwać do solidarnego frontu z „humanitarnymi imperjalistami dolarowymi” celem wskrzeszenia ponownie z królestwa ciemi — fikcji imperjum.

Złowrogiemu „zapóźnie”, jakie dziś zaciążyło nad działalnością dyplomatów angielskich w Moskwie, przeciwstawia się twarda wymowa faktów. W tym stanie rzeczy nie będą mogły już nic zmienić nawet najbardziej wyrafinowane sztuczki propagandowe rozczarowanych marzycieli z Downingstreet...

Przerwanie linii lotniczej na Dalekim Wschodzie.

Rzym, 3 października. Według wiadomości nadchodzących z Ameryki została pasażerska komunikacja lotnicza między Hong-Kongiem a Indochinami przerwana.

Bombowce nad Anglią.

Interesujący obraz charakteru angielskiego wybrzeża w pobliżu Brighton przedstawia nasza ilustracja na lewo. Po ciężkim bombardowaniu południowo-angielskie brzoza nie wygląda już tak, jak to widzimy na zdjęciu. Na prawo widoczny urządzenie portowe w Liverpoolu. Istota budy mierzą już całym atakowa niem, bombardowa-

Wieści z za oceanu.

Ameryka a wojna w Europie.

Nowy Jork, z końcem września.

Rozwój sytuacji doprowadził do tego, że dzisiaj tylko wielkie potęgi mogą zabierać głos w sprawach, dotyczących ukształtowania się stosunków. Minęły czasy swarliwych dyskusyj, toczonych przez przedstawicieli mniej lub więcej karłowatych państw, którym się zdawało, że mogą odwrócić koleje losów.

Dzisiaj sytuacja wyjaśniła się niemal zupełnie. Hość państw, które mogą zaważyć na szali, jest coraz mniejsza. Z tych państw, które nie biorą udziału w wojnie, najwięcej uwagi skupia na sobie Ameryka, a raczej Stany Zjednoczone. Wiele oczu zwraca się ku zachodniej półkuli, wyczekując na zajęcie przez U. S. A. stanowiska. Na ten temat krąży wiele mniej lub więcej nieprawdopodobnych pogłosek, które jednak w istocie rzeczy mijają się z prawdą.

Po zawarciu paktu Trzech Mocarstw

Stany Zjednoczone muszą być tem więcej ostrożne.

Muszą one pamiętać o tem, że każdej chwili mogą rozpaść burzą, która wkrótce może przeróć ich własne możliwości.

Narazie jednak Stany Zjednoczone mają inne kłopoty a mianowicie

wyбір prezidenta.

Jak już wiemy o zaszczytne to stanowisko ubiega się dwóch kandydatów: demokrata Roosevelt i republikanin Wilkie.

Mieliśmy już nieraz sposobność przypomnieć, że zasadnicza różnica między obydwoimi obozami politycznymi trudna jest do uchwycenia. Dzisiaj różnica polega na tem, że Wilkie atakuje Roosevelta w jego teoriach państwowych i na tem opiera swoją kampanję przedwyborczą, Roosevelt zaś zajmuje stanowisko wyczekujące.

Roosevelt jest dobrze znany w społeczeństwie amerykańskim. Urzęduje przeciw od siedmiu lat, a zatem miał już okazję dać się poznać. Natomiast Wilkie jest na terenie polityki nowym człowiekiem. Znany jest jedynie z tego, że należy

do czwórki największych przedsiębiorców w Ameryce.

Dla wielu ludzi już ten sam fakt wystarczy, aby uznać Wilkiego za człowieka wielkich możliwości również i w zakresie polityki.

Nie oznacza to jednak, aby sytuacja Wilkiego była łatwa, gdyż musi on przyznać, że wiele innowacji Roosevelta zasługuje na dalsze ich utrzymanie, jak np. opieka społeczna, polityka zagraniczna i sprawa neutralności. W tych więc najważniejszych punktach trudno mu jest zaczepić swego przeciwnika.

Atak Wilkiego kieruje się zatem przede wszystkim

przeciwko technice i duchowi Rooseveltońskiego „New Deal“.

Zarzuca się więc Rooseveltowi, że jego system doprowadzi do niebezpiecznej centralizacji a nawet do dyktatury. W tym kierunku Wilkiemu jest bardzo na rękę fakt, że Roosevelt umyślnie czyni się niezbędnym, aby tem łatwiej uzyskać większość.

Odpowiedź Roosevelta na te ataki dostosowana jest do aktualnej sytuacji. Oświadczył on, że

nowe czasy wymagają nowych metod,

co nie przekreśla tego, iż uważa się on za „obronę demokracji“. Atakuje on Wilkiego, zarzucając mu, że stara się on zorganizować małą grupę wpływowych ludzi, którzy mają znowu dojść do władzy i opanować całokształt gospodarki państwowej. Demokraci uważają Wielkiego za bezwzględniego przedstawiciela przemysłowców, którzy nie mogą zapomnieć o tłustych latach „prosperity“ i chcą je przywrócić kosztem społeczeństwa.

Ze swej strony Wilkie atakuje znowu Roosevelta, że jego reformy społeczne oparte są o walkę klas, przez co cierpi jedność narodowa Stanów, oraz, że obecna administracja państwowa zwalcza inicjatywę prywatną w przemyśle. W związku z powyższym Wilkie obiecuje, że jeśli zostanie wybrany prezydentem, to będzie kierował polityką gospodarza państwa w sposób spokojny i logiczny, a konkurencja instytucyj państwowych z inicjatywą prywatną będzie utrzymana w możliwie najściślejszych granicach, aby jak najwięcej osób mogło zarobić. Zapowiada również Wilkie reformę podatków, ograniczając się jednak do tego, że uznaje obecną ustawę za niemożliwą do utrzymania.

W dyskusji na tematy gospodarcze Wilkie twierdzi, że

produkcja Stanów Zjednoczonych musi zostać jeszcze powiększona.

Natomiast demokraci są zdania, że Ameryka nie jest w stanie powiększyć ewej produkcji i że należy ją uzdrowić na innych drogach. Wilkie domaga się dynamicznego liberalizmu w miejsce „nieamerykańskiego“ systemu zabezpieczającego Roosevelta, który grzebie energię kraju.

Co do problemów natury społecznej, to Wilkie obiecuje pokój wszystkim robotnikom, w miejsce walk klas, ale co do reszty to musi iść śladami Roosevelta

i jego reform społecznych. Rzecz prosta — Wilkie wygrywa tutaj na swoją korzyść fakt, że Ameryka posiada obecnie blisko 10 milionów bezrobotnych. Jego zaś zdaniem można stworzyć nowych 700.000 warsztatów pracy, które są w stanie zatrudnić te masy bezrobotnych. Tych właśnie pracodawców, którzy mogliby zlikwidować klasę bezrobocia — Roosevelt ustawicznie gnębi.

Pewniejszą sytuację mają demokraci — jeśli chodzi o politykę zagraniczną. Tutaj z powodzeniem wykorzystują przekonanie, że

„w środku rzeki nie można zmieniać zaprzęgu“.

Biały Dom w bardzo ostrożny sposób proponował nieporuszanie tego problemu w walce o fotel prezydenta, ale Wilkie propozycje tę odrzucił. Wielu jego przyjaciół partyjnych radzi mu nawet, aby ostro przeciwstawił się obecnej polityce Roosevelta w zakresie dostarczania pomocy Anglii i aby wystąpił przeciwko obowiązkom służby wojskowej, Wilkie narazie ogra-

nicza się do zarzucania swemu przeciwnikowi, że niepotrzebnie wciąga kraj do sporu europejskiego i doprowadził Stany niemal do sytuacji wojennej.

Wilkie liczy na to, że po zawarciu porozumienia z „nową Europą“ uda mu się zdobyć rynki zbytu dla przemysłu amerykańskiego i w ten sposób dopomoże do uruchomienia przemysłu na wielką skalę.

W każdym razie obecne wybory daleko odbiegają od dawniejszych. Dzisiaj wszyscy zdają sobie sprawę z tego, że nie chodzi tym razem o to, kto zostanie wybrany, ale chodzi

o całą przyszłość Stanów Zjednoczonych,

od których stanowiska wiele zależy. Postępowanie Ameryki musi być dostosowane do ogólnej sytuacji, a na tę ogólną sytuację w dużej mierze wpłynął Pakt Trzech Mocarstw. Teraz trzeba dobrze obliczać każdy krok, którego się dokona, — gdyż każde pociągnięcie będzie posiadało doniosłe następstwa dla Stanów Zjednoczonych.

Tłumy ludzi na ulicach Nowego Jorku w czasie wyborów w roku 1936.

Dzieci i książki.

Kraków, we wrześniu.

Jakże odległe są czasy, kiedy małemu Stasiowi czy małej Basi opowiadano bajeczki mniejszej tej treści, że w dużym, ciemnym lesie stał domek, zrobiony cały z pierników, wafli, napoleonków, rurek z

kremem, ptysi i tym podobnych ciastek, robionych na prawdziwym cukrze, nie na sacharynie i że w tym domku żyła babcia, która nie rozporządzała ani jedną kartą żywnościową i nie biegając od składu do składu za żywnością, miała mimo to w swoim domu zawsze dobry obiad dla gości, wspaniałą kawę ze śmietanką na podwieczorek, a czasem częstowała ich konfiturami z malin czy truskawkami!

— Maly jestem — powiedziała dzisiaj mały Staś — i głupi jak stółowe nogi, ale taki znowu głupi nie jestem, żeby wierzyć w takie bajdy!

Dzieci, które już po wojnie światowej znużenie zmadrzały i coraz mniej chcą wierzyć w różne księżniczki na szklanej górze, w karzełków, którzy niby jakaś organizacja pracy wykonują nocą różne ciężkie roboty za pięknego kopcieszka, i w wiele innych „rekwizytów bajkowych“, stały się ostatnio jeszcze bardziej przemysłne i jeszcze bardziej dorosłe. Przecież na własne uszy słyszałem, jak pewien maly bąk prosił swoją matkę, aby mu opowiedziała bajczkę e... samolotach! Dzieci zobaczywszy tyle nowych rzeczy, przeżywszy tyle wstrząsających epizodów, wydorosłały w przeciągu kilku miesięcy i przyswoiły sobie mentalność, do której nie można podejść w dawny przedwojenny sposób.

Pedagogika przechodziła od czasów wielkiego swojego założyciela Pestalozziego najrozmaitsze przemiany i doszła do przekonania, że dzieci nie należy traktować jako istoty, które mają w każdym czasie zawsze tę samą psychologię. Przeciwnie, dziecko również przechodzi przemiany zależne od okoliczności w jakich żyje, od rozwoju technicznego życia i od wielu innych warunków. Nie można go więc traktować według odwiecznej recepty i trze-

ba dostosowywać postępowanie do zmieniającej się psychologii.

Wobec tego, że dzisiaj niezwykle trudno o książki dla młodzieży, że odpowiednich książek szkolnych jeszcze niema, podjął się zadania zastąpienia ich dziecku miesięcznik „Ster“, wychodzący w Warszawie pod kierownictwem doświadczonego pedagoga dra F. Burdeckiego.

„Ster“ ma dużą rozpiętość: jest on przeznaczony dla dzieci od 9—14 roku życia, to też każdy numer jego obejmuje różne artykuły, wierszyki itd., nadające się dla dzieci w tym wieku.

Przyjrzyjmy się numerowi wrześniowemu, czyli pierwszemu. Znajdziemy tam liczne opowiadania pióra dobrych autorów, znanych szerokiej publiczności, więc Władysława Reymonta, Marii Dąbrowskiej, Arkadiusza Fiedlera i wielu innych. Pożatem znajdujemy pouczające wierszyki, jak np. wierszowaną rozmowę między dziećmi a przedstawicielami różnych rękodzieł, a więc stolarzami, szewcami, szwaczkami itd. Inny wierszyk pt. „Pan Walenty chce jechać“ zaznajamia dzieci z współczesną komunikacją, jeszcze inny „Flisacy“ Edwarda Szymańskiego zharmonizowany jest z piękną fotografią. Nie brak też artykułów pouczających, jak np. o bobrach Fiedlera lub też o przedalniu F. Burdeckiego. Pismo posiada również praktyczną rubrykę pt. „Zdrowie domu“, przyzwyczajając dzieci do obserwowania pewnych wydarzeń w dziedzinie domowego gospodarstwa, a na końcu daje miesięcznik rubrykę z robotkami ręcznymi, które dzieci mogą praktycznie zużytkować. Nie zapomniano też o humorze. Jeżeli chodzi o stronę ilustracyjną, to pisemko przedstawia się wcale korzystnie, przynosi kilka pięknych fotografii krajoznawczych pewna ilość dobrze zrobionych rysunków kreskowych, jest w całości żywą i należy sądzić, że zyska sobie sympatię młodej generacji i spełni cel dania jej pożytecznej lektury.

Rozszerzenie kompetencji trybunału w Riom.

Zurych, 3 października. Rząd francuski rozszerzył ostatnio kompetencję trybunału sądowego w Riom postanawiając, że ma on prawo przeprowadzać dochodzenia, oraz postawić w stan oskarżenia ministrów i innych wysokich urzędników, oraz ich pomocników, którzy podejrzani są o malwersacje lub spekulacje pieniędzmi rządowymi oraz działania na szkodę francuskiej waluty. Ostatnio został zaarrestowany b. minister spraw wewnętrznych w gabinecie Painleve Schrameck, który wraz z Grumbachem, Dormog Moch i Auriolem został internowany w miasteczku Pelovisim. Minister oświaty pozbawił ostatnio konserwatora muzeum sztuki nowoczesnej Jean Casson jego stanowiska.

Prasa włoska o wizycie ministra Sunera.

(=) Rzym, 3 października. Wizyta w Rzymie hiszpańskiego ministra spraw wewnętrznych Serrano Sunera stanowiła również we środe główny przedmiot zainteresowania prasy włoskiej, która w sensacyjnej formie podkreśla entuzjastyczne przyjęcie i serdeczny charakter półtoragodzinnej konferencji Mussoliniego z wysłańnikiem Caudilla.

„Spontaniczne i owacyjne przyjęcie zgotowane przez Rzym przedstawicielowi zaprzyjaźnionego narodu stanowi — jak pisze „Popolo di Roma“ — nowy dowód braterskich węzłów łączących Włochy z Hiszpanią“.

Przyjęcie w ambasadzie włoskiej na cześć Farinaccio.

(SS) Berlin, 3 października. We wtorek popołudniu wydał królewsko-włoski ambasador w Berlinie Dino Alfieri przyjęcie na cześć bawiacego w Berlinie ministra stanu Farinaccio, w którym wzięli udział minister Rzeszy dr Goebbels i szef prasowy dr Dietrich.

Ponadto z kół włoskich wzięli w przyjęciu udział wózwyszający ministrowi Farinaccio'emu towarzyszący urzędnicy i dziennikarze włoscy, a m. in. generalny konsul Renzetti, przywódca Fascio w Niemczech i w stolicy Niemiec, oraz szereg wybitnych osobistości kolonii włoskiej. Z kół niemieckich obecni byli wybitni przedstawiciele nawy państwowej, partji i armji.

Panamerykański kongres żeglugowy.

Waszyngton, 3 października. W tych dniach zbierze się w Waszyngtonie panamerykański kongres żeglugowy, na którym mają być omówione wszystkie zagadnienia żeglugi w związku z obecną wojną. Program debat obejmuje 9 punktów, a m. in. ujednostajnienie opłat portowych, oraz stworzenie wydziału dla żeglugi między państwami amerykańskimi.

„Instytut dla intelektualnej współpracy“.

Zurych, 3 października. Specjalny wysłannik rządu francuskiego w Madrycie Leon Bérard — przybył jak donoszą z Vichy — do Wiesbaden, celem omówienia spraw dotyczących stworzenia instytutu dla intelektualnej współpracy.

